

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Бургас , 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на седми юли, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева
Върбанова
Детелина К. Димова

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20212100500904 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод въззивната жалба на процесуалния представител на „Инвестбанк“ АД – ответник по гр.д. № 1449 /2020 год. по описа на Бургаския районен съд против решение № 266924/26.02.2021 год. постановено по същото дело, с което е осъдено въззивното дружество да заплати на Д.К.М. от гр. **** сумата 855,72 лв. –представляваща неплатено трудово възнаграждение за м. декември 2019 г. ,ведно със законната лихва върху главницата от предявяване на иска – 26.02.2020 г. до окончателното ѝ изплащане ,както и да заплати на ищеца 600 лв. – разноски по делото и 50 лв. –държавна такса .

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за неправилно и необосновано .

Сочи се на първо място ,че неправилен е изводът на съда ,че удръжката е неоснователно направената поради това ,че М. е възразил против заповед от 17.12.2019 г. за налагане на ограничена имуществена отговорност и съответно „Инвестбанк“ АД е депозирала искова молба с искане за осъждане

на ищеца да ѝ заплати 1746,03 лв. на осн.чл. 210 ал. 1 вр.чл. 206 ал. 1 КЗ.Неправилно е прието ,че единствено само влязлото в сила решение ,установяващо законосъобразността на заповедта по чл. 210 КЗ е предпоставка за реализиране на отговорността и че отговорността е реализирана преждевременно.

Първоинстанционният съд е квалифицирал иска по чл. 128 т.2 КТ,но всъщност М. се е съгласил задължението на работодателя да му заплати уговореното трудово възнаграждение за извършената работа да бъде отложено във времето .Освен това било спорно дали е изпълнил задълженията си по възложената му работа ,доколкото е налице висящо съдебно производство за оспорване на заповедта от 17.12.2019 г. ,с която на ищеца е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“ поради неизпълнение на задълженията му като финансов консултант във Финансов център Бургас – Стамболов

Неправилно съдът не е преценил безспорните доказателства ,че ищецът на 17.12.2019 г. е дал изрично съгласие за запориране на разплащателната му сметка за м. декември 2019 г. в размер на едно месечно възнаграждение за този именно месец,което съгласие е дадено във връзка със заповедта от 17.12.2019 г. .неоснователни са доводите на съда ,че няма основание за вътрешния заповор,наложен от ответника със съгласието на ищеца поради това ,че „съгласието е дадено преди изтичане на срока по чл. 210 ал. 4 КТ и преди стабилизиране на заповедта“.М. е дал съгласието си за запориране на заплатата за м. декември 2019 г. като гаранция ,че в случай ,че заповедта за ограничената имуществена отговорност влезе в сила и същият дължи сумата по нея,тя по този начин ще бъде доброволно заплатена .Банката не е извършила принудително задържане на процесната сума ,а е наложила вътрешен заповор по искане на ищеца и тази фактическа обстановка по никакъв начин не противоречи на разпоредбите на КТ,относими към настоящия спор.

Моли се за отмяна на решението и вместо него – постановяване на ново ,с което се отхвърли предявения иск .Не се сочат нови доказателства и обстоятелства по делото .

Въззивната жалба е допустима,подадена от процесуално легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт .

Възземаемият ищец М. е подал писмен отговор по чл. 263 от ГПК ,с който оспорва въззивната жалба ,като счита ,че при постановяване на атакуваното решение не са допуснати визираните нарушения.Споделят се изцяло изводите на първоинстанционния съд относно това ,че удръжката от трудовото му възнаграждение е извършена в противоречие с императивните разпоредби на КТ .Заповедта за осъществяване на ограничена имуществена отговорност няма типично действие на компенсационно изявление,тъй като компенсацията не възниква веднага ,въз основа на изявлението на работодателя по чл. 210 КТ.Работникът има право да оспори заповедта и в такъв случай дори вземането на работодателя да е изискуемо ,то не е ликвидно към момента на връчването на заповедта и правото на работника да възрази против заповедта за ограничена имуществена отговорност противостои на правото на работодателя да извърши удръжки от възнаграждението му..С оглед разпоредбите на чл. 210 ал. 4 и чл.211 КТ удръжки от трудовото възнаграждение могат да се правят само въз основа на неоспорена писмена заповед и въз основа на влязло в сила съдебно решение .След упражняване на правото да оспори заповедта за ограничена имуществена отговорност правото на работодателя за прихващане се погасява и извършените удръжки от трудовото възнаграждение е в противоречие със закона ..Затова и правилно съдът е приел ,че работодателят не е имал основание за удържане на процесната сума ,като удръжката е и в противоречие с нормата на чл. 272 ал. 1 КТ.Нито една от изчерпателно изброените хипотези в тази норма в случая не е налице .Извършването на удръжки по реда на чл. 272 КТ изисква кумулативно наличие на съгласие затова и валидно правно основание –а именно влязлата в сила заповед за ограничена имуществена отговорност /чл. 210 ал. 4 КТ/.Предвид липсата на влязла в сила заповед по чл. 210 ал. 1 КТ не е налице към настоящия момент изискуемо задължение на работника към работодателя .

Моли се за потвърждаване на решението и присъждане на разноски пред настоящата инстанция.Също не се сочат нови доказателства по делото .

След преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази доводите на страните ,Бургаският окръжен съд прие за установено следното :

Предявен е бил иск с правно основание чл. 128 т. 2 КТ.

Твърдяло се е от ищеца ,че работодателят му-ответника по делото не му е изплатил трудовото възнаграждение за м. декември в размер на 855,72 лв.поради прилагане на ограничена имуществена отговорност съ заповед от 17.12.2019 г.,оспорена от ищеца с възражение .Въпреки това възнаграждението му за този месец неправилно е било удържано Ищецът счита наложеното му наказание за незаконосъобразно и сочи ,че не е давал съгласие за подобна удръжка .

По делото не е било спорно ,че страните са били в трудово правоотношение –по силата на трудов договор от 17.06.2014 г.,като брутното трудово възнаграждение на ищеца към момента на прекратяването му е било в размер на 1746,03 лв. Трудовото правоотношение е било прекратено поради дисциплинарно уволнение със заповед № 230/ 17.12.2019 г.Представена е по делото ведомост за заплати за м. декември 2019 г. ,в която на ищеца е начислено брутно трудово възнаграждение в размер на 1518,48 лв.,като е посочено ,че на работника са преведени по сметка 374,15 лв. , а 855,72 лв. са удържани на основание „вътрешен заповед“.

Представена е била и заповед за налагане на ограничена имуществена отговорност от 17.12.2019 г. на ищеца М. в размер на 1746,03 лв.,като на 15.01.2020 г. е депозирано възражение на М. срещу тази заповед.Затова ответникът на осн.чл. 201 ал. 1 вр.чл. 206 ал. 1 КТ е предявил иск срещу ищеца М. за осъждането му да заплати сумата от 1746,03 лв.-представляваща ограничена имуществена отговорност в размер не повече от трикратния размер на уговореното месечно трудово на работника ,представляващо причинените вреди вследствие проявено бездействие от М. при и по повод изпълнението на трудовите му задължения.Няма спор ,че по така предявената искова молба е било образувано гр.д. № 1131/2020 г. на БРС ,по което е постановено решение ,с което исковете са уважени ,но няма данни решението да е влязло в сила .

При тази фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел ,че неоснователно е направена удръжка от трудовото възнаграждение на ищеца поради издаването на заповед за налагане на ограничена имуществена отговорност на същия .Верно е ,че в хипотезата на чл. 272 ал. 1 т. 6 ,на която се е позовал ответника като основание за направената удръжка , са допустими

удржки от трудовото възнаграждение на работника в случаите по чл. 210 ал. 4 КТ –при ограничена имуществена отговорност .Но в посочената разпоредба е предвидено ,че само при неподаване на възражение в срок заповедта за налагане на ограничена имуществена отговорност се стабилизира и работодателят може да удържа от заплатата на работника .Когато обаче е подадено възражение против заповедта,работодателят следва да подаде иск за установяване основанието и размера на наложената санкция и за осъждането на работника да плати претендирания размер на имуществената отговорност ,като не може да събере вземането от трудовото възнаграждение.Доколкото такъв иск /против заповедта за ограничена имуществена отговорност /е предявен ,то само наличието на влязло в сила решение е предпоставка за реализиране на отговорността .В случая удржката е направена преждевременно и на падежа не е изплатено дължимото на ищеца трудово възнаграждение.

Решението е правилно.

Имуществената отговорност на работника или служителя за вреди, които по небрежност е причинил на работодателя при изпълнение на трудовите си задължения, е ограничената отговорност. Тази отговорност се реализира по специфичен ред, който цели да осигури бързото осъществяване на отговорността, да защити правата и интересите както на работниците и служителите, така и на работодателите, и да гарантира събирането на вземането на работодателя от работниците и служителите, за причинени от тях вреди на работодателя по трудовото правоотношение. Заповедта по чл. 210, ал. 1 КТ поставя началото на едно особено извънсъдебно /рекламационно/ производство за доброволно осъществяване на ограничената имуществена отговорност на работника или служителя. Заповедта, с която работодателя предявява претенцията си за обезщетение по естеството си е едно изявление за прихващане на насрещни вземания- вземането на работодателя за обезщетение срещу насрещно вземане на работника или служителя за трудово възнаграждение. Компенсаторното действие на заповедта настъпва ако заповедта не бъде оспорена в предвидения по чл. 210, ал. 3 КТ срок. След изтичане на този срок се пристъпва към удържане от трудовото възнаграждение на дължимото обезщетение, като по този начин приключва доброволното изпълнение на задължението на работника или

служителя и събирането на вземането на работодателя на обезщетението за вредите, които му е причинил работникът или служителят. Целта на този ред е да спести ненужното дело, когато работникът признава отговорността си по основание и размер или да има време да се подготви за делото, ако работодателят реши да предяви иск. Вместо да влезе в процедурата по чл. 210 КТ и след това пак да се стигне до предявяване на иск (през което време текат лихви), работникът може да предпочита въпросът с отговорността му да бъде разрешен окончателно от съда. При оспорване на заповедта от работника или служителя, способът, по който може да се реализира тази отговорност е съдебното установяване на дължимото от работника или служителя обезщетение на работодателя за вредите, които е причинил на работодателя. Прекратяването на трудовото правоотношение прави неизпълнимо рекламационното производство като способ за събиране на вземането на работодателя. Това следва от установения от законодателя ред в чл. 210 КТ.

Видно от разпоредбите на чл. 210 от КТ осъществяване на ограничената имуществена отговорност започва с издаване на заповед от работодателя, с която определя основанията и размера на отговорността на работника или служителя. Съгласно ал. 2 заповедта се издава в 1-месечен срок от откриването на вредата или от плащането на сумата на третото лице, но не по-късно от 1 година от причиняването и, а когато вредата е причинена от ръководител или при извършване на отчетническа дейност - в 3-месечен срок от откриването и, но не по-късно от 5 години от нейното причиняване. Тези срокове не текат, ако е образувано производство за осъществяване на пълна имуществена отговорност, докато производството е висящо. Ако работникът или служителят в 1-месечен срок от връчването на заповедта оспори писмено основанията или размера на отговорността, работодателят може да предяви срещу него иск пред съда/ал. 3/. Ако в срока по предходната алинея работникът или служителят не оспори основанията или размера на отговорността, работодателят удържа дължимата сума от трудовото възнаграждение на работника или служителя в размерите, посочени в Гражданския процесуален кодекс /ал. 4/. В случаите, когато поради прекратяване на трудовото правоотношение или по други причини събирането на сумата не може да стане чрез удържки по реда на предходната алинея, въз основа на заповедта на работодателя или на органа по изречение

второ на ал. 1 работодателят може да поиска издаване на заповед за изпълнение по чл. 410, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс независимо от размера на вземането /ал. 5/.

В случая цитираната хипотеза на чл. 210, ал. 4 от КТ е неприложима, тъй като от доказателствата по делото е видно, че М. е оспорил по основание и размера на отговорността във връзка с издадената заповед № 3-5152-4609/17.12.2019 г. на изпълнителните директори на "Инвестбанк" АД за ангажиране ограниčenата му имуществена отговорност. За работодателя не са налице предпоставки за прихващане на сумата от 1746,03 лева, за която дружеството е приело, че е причинена вреда от М.. Тази сума не попада в изброените случаи по чл. 272, ал. 1 от КТ. Работодаателят не може да извърши извънсъдебно прихващане на суми, които дължи за трудово възнаграждение с негови насрещни неликвидни вземания, освен в случаите по чл. 272 КТ, каквато хипотеза в случая не е налице, доколкото липсва стабилизиране на заповедта за ограничена имуществена отговорност. Прихващане на неликвидни вземания може да се извърши в гражданския процес, когато искането е направено своевременно. То настъпва занапред - след установяване на съществуването на насрещното вземане и неговата изискуемост, с влизането в сила на съдебното решение.

Правилни са мотивите на районния съд и относно доводите на ответника за дадено съгласие от работника за направените удържки от трудовото му възнаграждение. В случая, доколкото съгласието е дадено преди изтичането на срока по чл. 210 ал. 4 от КТ и преди стабилизирането на заповедта за налагане на ограниčenата имуществена отговорност, то не е достатъчно, тъй като липсва основание за удържане на процесната сума - а именно към датата на удържката заповедта, въз основа на която е направена, да е влязла в сила. Затова и правилна е преценката, че към онзи момент, не е било налице имискуево вземане на работодателя към работника /и доколкото няма данни за влизане в сила на заповедта, все още не е налице основание за това/.

Предвид горното и като препраща изцяло към мотивите на първоинстанционния съд на осн. чл. 272 от ГПК, настоящият съдебен състав счита, че решението следва да бъде потвърдено. При този изход на спора и на

осн.чл. 78 ал. 3 ГПК в полза на въззиваемия ответник следва да бъдат присъдени направените от него разноси по делото пред настоящата инстанция. Според представения списък на разностите по чл. 80 ГПК същите са в размер на 600 лв.-платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство . Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно –имайки предвид и че адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника е в размер на 1200 лв.

Мотивиран от горното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 266924/26.02.2021 г. постановено по гр.д. № 1449/2020 г. по описа на Бургаския районен съд .

ОСЪЖДА „ИНВЕСТБАНК „АД,ЕИК 831663282,със седалище и адрес на управление – гр.София ,бул.“България“ № 85,представявано от Здравка Русева и Радослав Велков ,да заплати на Д. К. М. ,ЕГН*****,с адрес – гр. *** ж.к. *** бл. ** вх. * ет. * ,сумата 600 /шестотин/лева-направени разноси по делото пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____